

Jeg tror, at rigtig mange undrer sig over, hvordan det kan være, at vi den ene dag kan købe hele verden, mens vi kan se, at skolerne forfalder, daginstitutionerne er nedslidte, og de ældre, der har knoklet hele deres liv, ikke får den behandling, vi egentlig skylder dem, og som de ansatte i ældreplejen så gerne ville yde dem, hvis de altså fik mulighed for det. Jeg tror, at mange undrer sig over, hvorfor der altid er råd til at give skattelettelser til de mest velstillede, men når det gælder om at skabe ordentlige forhold for rengøringsassistenter, SOSU'er, pædagoger og de andre kvinder i lavtlønsjob, så er der lige pludselig ikke råd til noget.

Jeg håber, at regeringen og ministrene kan svare på det, for folk ude i virkeligheden forstår det ikke, og – for at være helt ærlig – jeg forstår det faktisk heller ikke.

I SF er vi optaget af at løse de rekrutteringsproblemer, som den offentlige sektor kommer til at stå med i fremtiden, og som er den virkelige trussel mod vores fælles velfærd. Hvordan sikrer vi, at de offentlige arbejdspladser bliver attraktive arbejdspladser? Hvordan sikrer vi, at de mennesker, som hver dag yder et stort stykke arbejde for at passe og pleje vores ældre, vores børn og vores syge, også høster anerkendelse for deres indsats? Et af svarene fra SF har været, at vi skal løfte kvindedefagene op på mandeløn. Derfor har vi foreslået en ligelønskommission med penge, og vi har også fundet pengene til det. Vi har brug for ligeløn; det har sygeplejerskerne, det har SOSU'erne, det har pædagogerne, og det har de syge, de ældre og vores børn også. Det har vi som samfund. For uden ligeløn risikerer vi, at vi slet ikke kan skaffe nok medarbejdere til at passe og pleje vores børn, syge og ældre.

De strejkende fagforbund har startet kampen for en løn, der kan fastholde de erfarne og rekruttere nye medarbejdere til det offentlige sundhedsvæsen. Allerede i dag mangler vi tusindvis af sygeplejersker og social- og sundhedsassistenter, og om få år vil vi mangle op mod 30.000. Samtidig falder tilgangen til uddannelserne. På sygeplejeuddannelsen er søgningen så lille, at der i dag er ca. 300 ledige studiepladser. Med den nuværende uligeløn er det ikke så mærkeligt, at vi risikerer at mangle medarbejdere til den fælles velfærd i fremtiden. Man kan blot prøve at tænke på de unge, der om kort tid skal vælge uddannelse. Hvis de vælger at uddanne sig til at passe vores børn eller pleje vores syge og gamle, skal de regne med en væsentlig

lavere løn, end hvis de uddanner sig til at passe på vores penge eller lave it-programmer.

Jeg forstår i hvert fald godt, at det ikke er så tillokkende at vide, at det, som en sygeplejerske i det offentlige sundhedsvæsen tjener på et helt år, har en privatansat med samme uddannelseslængde allerede tjent, når vi kommer hen til et stykke efter efterårsferien.

Vi støtter kampen for ligeløn, for uden ligeløn sætter vi fremtidens velfærd på spil. Uden et ligelønsløft til dem, der uddanner sig til at passe vores børn og pleje vores syge og ældre, kommer vi til at mangle uddannet personale til den velfærd, vi ønsker os nu og ikke mindst i fremtiden.

Kl. 14:07

Undergravningen af det fælles sundhedssystem – et sundhedssystem med lige og fri adgang for alle – vil fortsætte, og flugten til privathospitalerne vil fortsætte. Det er resultatet af regeringens politik. For SF er det afgørende, at vi har et sygehusvæsen i verdensklasse, hvor der er fri og lige adgang for alle. Det skal ikke være sådan, at det er størrelsen af pengepungen, der bestemmer, hvilken behandling man får, hvis helbredet svigter eller ulykken rammer.

Men spørgsmålet om løn gør det ikke alene. Vi skal også have genskabt tilliden til et offentligt system. Under den her regering har mistillid og kontrol været indgangen til alting, når det handler om offentligt ansatte. Det har skabt papirbunker, det har skabt bureaukrati, det har skabt spild af tid. Men det har ikke skabt mere velfærd. Den vej skal vi ikke gå længere ud ad. Den vil blot føre til endnu større medarbejderflugt, mere utilfredshed og fravær og mere nedslidning. Lad os prøve noget nyt. Lad os prøve at have tillid til, at de mennesker, der arbejder i den offentlige sektor, og som har en uddannelse, faktisk gerne vil deres arbejde.

Når jeg taler med offentligt ansatte, hører jeg igen og igen: Der er alt for mange regler, alt for meget kontrol, alt for meget papir. Det sluger tiden og fjerner fokus fra det væsentlige, nemlig at servicere og hjælpe borgerne. Dansk Socialrådgiverforening lavede for nylig en undersøgelse af, hvordan socialrådgiverne bruger deres tid. Resultatet var rystende: Otte og et halvt minut i timen eller knap en time om dagen, så lidt tid bruger en kommunalt ansat socialrådgiver på børneområdet på at tale med borgerne – enten ansigt til ansigt eller i en telefon. I procent svarer det til, at 14 pct. af en socialrådgivers arbejdsdag bruges på borgerkontakt, og 86 pct.